

ՔԱՐՈՉԽՕՍԱԿԱՆ

Տ. ԱՐՇԱԿ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԽԱՉԱՏՐՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ ԵՐԵԽՆԻ Ս. ԳՐԻԳՈՐ ԼՈՒՍԱՎՈՐԻՉ ԵԿԵՂԵՑՈՒՄ
ՍՈՒՐԲ ԾՆՆԴՅԱՆ ՃՐԱԳԱԼՈՒՅՅԻ ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(5 հունվար, 2019 թ.)

Ցանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Քրիստոս սիրեաց զմեզ,
եւ մատնեաց զանձն իւր վասն մեր պատարագ
եւ զեմունմն Աստուծոյ ի հոտ անուշից»
(Եփ. Ե. 2):

Սիրելի՛ քույրեր եւ եղբայրներ, շուրջ երկու հազարամյակ քրիստոնյա աշխարհը տոնախմբում է Քրիստոսի ծնունդը, ունկնդրում հրեշտակների օրհնաբանությունը. «Փառք ի բարձունս Աստուծոյ եւ յերկիր խաղաղություն եւ ի մարդիկ հաճութիւն»։ Հոգու հայացքով ճեղքում ենք դարերի պատնէշը, հովիվների հետ վկաները դառնում Հիսուս Մանկան ծնունդի, արևելյան մոգերի հետ ընծաներ մատուցում Նրան։ Զգում ենք, կարծեք, կույս Մարիամի երկունքի ցավերը, վերապրում Հովսեփի հայրական սրտի տագնապը՝ այնպես, ինչպես զավակի ծննդյան սպասող ամեն մի ծնողի։

Ծնունդ է սա, իսկական մի ուրախություն. ինչպես կասեր շարակա՜նագիրը՝ «Երկինքը ցնծում էր և երկիրն ուրախանում» (Շարակնոց)։

Մարդկային հայացքը, ուրախությունից բացի, այլ բան չի կարող տեսնել ծնունդի մեջ։ Ծնունդը մարդկային կյանքի շարունակությունն է, նրա կատարելագործման ու զարգացման հնարավորությունը։ Այսպես է կյանքի բնական եւ օրինաչափ ընթացքը։ Այսպիսին է մարդկային արձագանքը նաև Քրիստոսի Սուրբ Ծննդյանը։

Բայց արդյո՞ք մարդկանց միայն երկրավոր ուրախություն՝ ծննդյան սովորական ուրախություն պարգևելու համար եկավ Քրիստոս:

Քրիստոսի ծնունդը աստվածային ծանր ու հոգեմաշ մի որոշման արդյունք էր: Ծնվելու էր ոչ թե պարզապես մի մարդ, այլ Ինքը Աստված՝ նույն Ինքը, Ով ստեղծել է մարդուն, Ով Տերն է ծնունդի ու մահվան, և Նա կամավորաբար մոտեք է գործում մի հովիտ, որտեղ պետք է հաղթահարվի տառապանքն ու տագնապը, ուր մահն է տիրակալ, և մարդկային մեղքերի հեղձուցիչ մթնոլորտում անհետացել է երջանկությունը, ալեկոծվել խաղաղությունն ու բեկվել համերաշխությունը:

Քրիստոսի ծնունդը... Ահա, այն, ինչ ընծա է մարդկանց աչքերում, զոհաբերություն է Աստծու աչքերում: Առաքյալն ասում է. «Քրիստոս սիրեց մեզ և իր անձը մատնեց մեզ համար՝ որպես պատարագ և անուշահոտ զոհ» (հմմտ. Եփ. Ե. 2): Շատերը մտածում են, որ Հիսուսի զոհաբերությունն սկսվում է Նրա մատնությանմբ, շարունակվում չարչարանքներով և վախճանին հասնում Գողգոթայի վրա՝ խաչելությանմբ ու մահվամբ: Բայց մի՞թե զոհաբերություն չէ Անսահմանափակի ինքնասահմանափակումը մարդկային մարմնում, մի՞թե զոհաբերություն չէ ինքնաազատագրկումը Նրա, Ով ազատության իրական Կրողն ու Պարգևողն է:

Իսկ ինչո՞ւ Քրիստոս հանձն առավ այս զոհաբերումը: Արդյո՞ք Նա մարդկանց Իր ամենազորությանմբ տպավորելու ցանկությանմբ էր տարված, թե՞ կարիք ունեւր փորձելու մարդկային զգայական կյանքի վայելքները:

Ինչո՞ւ... այս է ողջ հարցը: Քրիստոսի ծննդյան առերևույթ ուրախությունը հաճախ խանգարում է այս հարցին պատասխանել: Ուրախանում ենք այնքան, մինչև, կարծեք, մոռանում ենք ուրախության բուն պատճառը: Մինչդեռ ամենից մեծ ուրախությունն այն է, որ Նա ծնվեց մեզ փրկելու համար: Սա հերթական ծնունդ չէ... այո՛, Նա ծնվեց մեզ փրկելու համար:

Բայց ի՞նչ է փրկությունը՝ կհարցնեն ոմանք Պիղատոսի հավակնոտությանմբ: Ինչի՞ց էր պետք փրկել մարդուն: Մարդուն պետք էր փրկել նույն Ինքը մարդուց՝ այն մարդուց, որ ուտում է իրեն չպատկանող ծառի պտղից, որ ամբարտավանում ու հպարտանում է իր չունեցած արժանիքներով, որ նախանձում է դիմացինի ոչ միայն առավելություններին,

այլ անգամ հիվանդությանն ու չքավորությանը: Պետք էր փրկել այն մարդուց, որ Աստծուց բարիքն առնելով՝ ծառայեցնում էր սատանային: Պատկերացրեք մի ամբողջ աշխարհ՝ մեղքի ու անհնազանդության պատճառով բանտարկված տառապանքի խուցերում և Քրիստոսի փրկագործությանմբ ազատված դժոխքից:

Պատկերացրեք մարդուն, որ անհայտությունից մարմին առնելով՝ ամեն անգամ տագնապով է նայում կյանքին, որ ամեն օրվա հետ քայլ առ քայլ մոտեցնում է նրան իր վախճանին: Եւ հանկարծ Քրիստոս լուր է բերում մեզ, որ մենք անհայտությունից դեպի անհայտություն չենք գնալու: Նա իր ծնունդով խաղաղություն է պարգևում մեզ՝ կյանքի իմաստի ու նպատակի մասին իր ուղերձով:

Նա բացում է մահվան սոսկալի սև վարագույրները, պարզում մահվանից անդին ձգվող չապառվող կյանքի պարգևը:

Այս է Քրիստոսի ծնունդի, Նրա իրական զոհաբերության արժեքը: Այս է անսպառ ու անտիրական ուրախության, խնդության աղբյուրը: Էմմանուել է Նրա անունը, որ նշանակում է Աստված մեզ հետ է: Աստված մեզ հետ է, եւ ի՞նչ կա առավել հուսադրող, քան այս հավատքը:

Սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, այո՛, Աստված մեզ հետ է: Սուրբ Ծննդյան այս տոնակատարությունը ևս մեկ առիթ է, որ մենք՝ մարդիկս, ևս լինենք Աստծու հետ: Աստված բացահայտեց մեզ հետ լինելու իր կամքը՝ իր զոհաբերությամբ, իր կամավոր ազատագրկումով, իր խոնարհումով, իր հաշի տառապալից ճանապարհով:

Ո՛հ, Նա մեզնից զոհեր չի պահանջում իր համար: Նա ասում է՝ «Ողորմություն եմ կամենում, ոչ թե զոհ»: Նա ասում է. «Ձեմ ուզում առնել ձեր ողջակեզների հոտը, ուզում եմ տեսնել ձեր զղջման արցունքը, ձեր մաքրված հոգին, կարիքավորների համար ցավացող ձեր սիրտը, հալածվածներին աջակցող ձեր ոգին, սրբությունների հանդեպ ձեր նախանձախնդրությունը»: Ուրեմն՝ Սուրբ Ծննդյան տոնի մեր խորհրդածության առանցքը դարձնենք Քրիստոսի զոհաբերության խորհուրդը, Նրա կամավոր աննման հանձնառությունը:

Ուրախանանք, հոգով ուրախանանք, որ այնչափ թանկ ու կարևոր ենք Աստծու համար, որ Նա եկավ, դարձավ մեզ նման: Ուրախ լինենք, որ բացահայտել ենք կյանքի իմաստն ու նպատակը: Եւ ուրախ լինենք, որ գտել ենք երջանկության գաղտնիքը:

Սուրբ Ծնունդով բացվող այս նոր տարին դիմավորենք հաշտության հոգով, հրաժարվենք թշնամանքից ու հակառակությունից: Քրիստոսի ծնունդով բացվող հոգիներում տեղ չի մնում մրցակցության ու նախանձի համար: Կյանքն ապրենք որպես պարգև ու զոհ՝ ընծայված Աստծուն: Վերադարձենք Աստծուն այն, ինչ պատկանում է նրան և աղոթենք՝ «Ո՛վ Աստված, զբոյս ի քոյոց քեզ մատուցանեմք. ամէն»:

Քրիստոս ծնաւ եւ յայտնեցաւ,
Ձեզ եւ մեզ մեծ աւետիս:

